

Φίον 'Ρίβερ και του Γράν Κεϊ συμπεριλαμβανόμενον δόλοι και κύριοι, η λευκοί και μαύροι, άποικοι και τόπον, τόν οποίον ώνόμασεν 'Αδελαΐδα, υπαγορεύσας και εις τούς Κάφρους να ένδιατριβώσιν αὐτόθι. Χάριν δέ τούτου έπεχειρεί να άνεγείρη και στρατιωτικούς ιννας σταθμούς επί των όχθών του χωρίζοντος αὐτήν εις δύο ίσα μέρη ποταμοῦ (Βουφάλου). Και τά μέν κτίσματα ταῦτα έκλήθησαν έπειτα Κίγγ Ουίλιαμ Πόουν (Ουίτελμουπόλις), τά δέ φρούρια λέγονται Μουρράλι, Γαρός, Λονδόν κτλ. Διά να ασφαλίσθωμως τας θέσεις ταύτας, άποίκισε μεταξύ των δύο Φόσ και Βουφάλου τούς πιστούς άναδειχθέντας Χοτεντότας, και τούς Φιγγίους, καταφυγόντας εις την 'Αγγλικήν προστασίαν, ως λείψανα φυλής τινος, εξανδραποδισθείσης έκπαλαι παρά των Κάφρων, και καταστραφείσης. Ταῦτα δέ ποιῶν έσκόπευεν ο Βενιαμίν να μακρύνη τούς Κάφρους προς άνατολάς μέχρι του Γράν Κεϊ, διαμενούσης δέ άκατοικήτου της μεταξύ αὐτοῦ και του Βουφάλου χώρας, να καταστήσῃ αὐτοῦ οχυρώματα, όπισθεν δέ τούτων άποικίαν τινά Μαύρων, προωρισμένην να υποστητή την πρώτην προσβολήν της εφόδου κτλ.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον η άποικία ήλπιζεν ότι άπηλλάγη παντός κινδύνου εις τό εξήν· άλλ' οί πολιτικοί της 'Αγγλίας, παρά των ορηστεινικών έταιριών υποκινούμενοι, έμέμψθησαν τας πράξεις του άρχιστρατήγου. Όθεν τῷ 1836 ο ύπουργός των άποικιών Λόρδος Κλένελγ, άνήγγειλε προς αὐτόν ότι η Κυβέρνησις άποδοκίμαζε πάντα τά γενομένα, και τόν διέτατε να άποχωρίσῃ έκ της νέας έπαρχίας 'Αδελαΐδος' άποδιδούς δέ εις τούς Κάφρους ό,τι ποτέ δέν κατείχον· νομίμως και άποδαδειγμένως, και άποκαταστήσας εις τόν Φίο ποταμόν τά παλαιά της άποικίας όρια, να άφύσῃ έλευθέρους επί της άριστερᾶς αὐτοῦ όχθης τούς έγγχωρίους, άλλα κολάζων τό άδίκημα ο άρχων των άποικιών, έμήνυε συγχίζων ότι διωρίσθη ιδιαίτερος στρατιωτικός διοικητής, έμπειστεινόμενος την φυλακήν των δρίων, νέος τις ίθαγενής λοχαγός, 'Ανδρέας Σιρόκενστον λεγόμενος, άνωψθείς πρώτος αὐτός έκ των συμπαιρωτών του εις την τάξιν του ίππάρχου της Μεγάλης Βρετανίας και 'Ιρλανδίας κτλ. άλλ' εὔτος άπέτυχε τοσοῦτον παρά πᾶσαν προσδοκίαν, όστε και μετά μακράν άουσίαν έκ των πραγμάτων διαμνέει μέχρις ονόματος μισητός και άποτρόπαιος εις την άποικίαν.

'Επολιτεύθη δέ άνεπιτηδείως ο άνθρωπος οὔτος δίδωι από χριστιανικόν, άνόητον θμως, η τοῦλάχιστον άκαιρον κινούμενος ζήλον, προσεφέρετο όμοίως προς τούς λευκούς και τούς Μαύρους, έπικαλῶν τοῦτο εξίσωσιν έώπιον των νόμων. 'Αλλ' οί Κάφροι οὔτ' έγνώριζον οὔτ' ένόουν νόμους. Διά τοῦτο έπολλαπλασίασθησαν έκτοτε αί κλοπαί και βιαιοπραγίαι και κακώσεις επί των μεθορίων. Είς την έξωτερικὴν δέ ταῦ. την μάστιγα προσεβήθη και των άπελευθέρων η ληστεία, καθώς και των Κάφρων, εις τούς όποιους εδόθησαν διαβητήρια διά να φέρωσι γεωργούς έκ της πατρίδος των. 'Υπέρ των δύο τούτων τάξεων πεμφθέντες ιδιαίτεροι διαιτηταί έκ της 'Αγγλίας έκκλινον πάντοτε εις τούς Μαύρους, από ματαίας φιλανθρωπίας προλήψεως. 'Επειδή διά την ήλαχίστην προς άλλήλους διαφοράν

δολοί και κύριοι, η λευκοί και μαύροι, άποικοι και κλέ.ται αἰγίς, η θοός έπρεπε να προσέλθωσιν εις τόν έκτακτον δικαστή, από 10 και 15 λεύγας μεμακρυσμένα χωρία, και να λείπωσιν από τας οικίας των δοληκλήρους εβδωμάδας ήσαν δέ εὔτυχεις άν έπιστρέψαντες δέν εύρισκον την οικίαν των διηραγμένην. 'Ο δέ κατηγορούμενος είχε πάντοτε τό δικαίωμα δαπάνη του δημοσίου ταμείου να κλητεύη όσους ήθελε μάρτυρας, ως προθύμους διά τοῦτο πάντοτε να καταμαρτυρήσων. Μόνος ο όρκος των έχθρών κατεδίκαζε τόν άποικον, άλλ' έγνώριζον τί εστιν έπιτορκία οί βάρβαροι;

'Ο λοχαγός Χέρρες λέγει ότι έκτός των 80 χιλιάδων Κάφρων, άνόρων αναλήγτων, φιλομάχων και λαφυραγωγών οί 'Ολλανδοί έβλάπτοντο και υπό των Χοτεντότων, ως τυχοδιωκτών, όκνηρων και μεθύσων, καθώς τελευταίον και ύπ' αὐτών των άπελευθέρων. Εδείκνουν δέ τόσῳ μάλλον, όσῳ άφ' οὔ έβλεπον ότι έσφάτιοντο αἱ γυναῖκες και τά παιδιά, έκαιοντο δέ αἱ οικίαι και οί όγροι και διηραζόντο τά ποιμνιά των, έπειτα κατηγοροῦντο αὐτοί ως πρωταίτιοι των ιδίων αὐτών δεινών. Διά τοῦτο ως ήδίκημένοι οί κάτοικοι των μεθορίων άπέσεισαν τόν ζυγόν της εθνικότητος πάντες, έκραύγασαν υπό θυμού και άγανακτήσεως ως έξ ενός στόματος κατά των διατάξεων, άφ' οὔ έμαθον ότι έμελλον ν' άνακριθώσι και περί του προς τούς Μαύρους τρόπου των. Χιλιάδες οικογενειών άπεφάσισαν τότε να μεταναστεύσωσι πέραν των προς βορρᾶν όρίων, διά να συζήτσωσι με άλλους τινάς Εύρωπαίους, η άποικογενεῖς χριστιανούς, οτινες πρό πολλών ετών καταφυγόντες εις ξένην γήν, διέμειναν μέχρι τοῦδε έλευθεροί και ήσυχοί, χωρίς τινα σχέσιν με τούς 'Αγγλους. Και έγνώριζον μέν ήδη ότι ήτο έκδεδομένος νόμος περί έκτάσεως της δικαιοδοσίας των κατά τό 'Ακρωτήριον δικαστηρίων μέχρι της 25 μοίρας πλάτους· άλλ' ένόμιζον αὐτόν ως μη γενόμενον, η εις άχρησίαν περιπεσόντα. 'Όθεν άνεχώρησαν εις λόχους και φιλαγγας διηρημένοι, όδοιπορούντες κατά μικρούς σταθμούς δια μακρών άμαξών, κινουμένων από 5 και 6 βωών ζεύγη, σύροντες δέ κατόπιν και δολόκληρα ποιμνία, τά όποια έπρεπε να βόσκωσι και να ποτίζωσι. Μια δέ των νομάδων τούτων φαλάγγων, συγκειμένη έξ 130 συγγενών, είχεν όδηγόν ως πατριάρχην όγδοηκονταίτη τινά γέροντα, τόν Ιάκωβον Οὔης, τόν οποίον οί μέν έκάλουν πατέρα, οί δέ πάππον και άλλοι θεϊον. Φερομένη δέ άδιακόπως δι άγνώστων και έρήμων τόπων, έλαβε καθ' όδόν παρά πάντων δεξίωσιν και φιλοξενίαν, μάλις δέ εις τό Γραχαμτόουν. 'Αλλ' άρῶν προχώρησε μέχρι τινός, οί μέν υπό του Λουδοβίκου Τρεοάρ συμβουλευόμενοι ήθελον να κατασταθώσιν εις την Πορτουγαλικήν άποικίαν Δελαγιά, άπεθνήσκον δέ έλευινώς η υπό νόσων, η υπό των Κάφρων προσβλλόμενοι· οί δέ διάσχυρίζοντο να μη μακρυνθώσι πολύ της άπειρίας, κατασκηνοῦμενοι παρά τόν 'Οράγγην ποταμόν, η τούς βύακας του πλησίον τινών συμπαιρωτών άρχαίων· έλπίζοντες ότι η 'Αγγλική Κυβέρνησις δέν ήθελε τούς έπηρεάσει· άλλοι δέ ένέκρινον να προβῶσι μέχρι του Port natal, όπου άδιάτακτόν τι άποίκισμα ήτο ήδη έξ 'Αγγλων του 'Ακρωτηρίου, του λοχαγού Γάρδινες, του